

Open vuur

*Voor Andy Meisenheimer en Bob Hudson van Zondervan.
Bedankt, jongens. Op naar de volgende drie.*

THRILLER

NOËLHUYND

OPEN
VUUR

Vertaald door Daniëlle Langerak

Mozaïek, Zoetermeer

Ontwerp omslag Bas Mazur
Vertaling Daniëlle Langerak

Oorspronkelijk verschenen bij Zondervan, Grand Rapids, Michigan,
USA, onder de titel *Countdown in Cairo*.

ISBN 978 90 239 9364 3
NUR 332

© Engelstalige versie 2009 Noel Hynd
© Nederlandstalige versie 2011 Noel Hynd en uitgeverij Mozaïek,
Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Wie de Sovjet-Unie niet mist, heeft geen hart. Wie de Sovjet-Unie terug wil, heeft geen verstand.

Vladimir Poetin

Let op: sommige leugenaars vertellen de waarheid!

Oude Arabische spreuk.

DEEL EEN

Een

Het was een bloedhete middag en op een paar kilometer ten zuiden van Cairo kwam een zwarte, gepantserde Land Rover met een ruk tot stilstand voor de brede glazen deuren die de ingang vormden van het islamitische mortuarium in de ‘nieuwe stad’ Bahjat al-Jafaari. Het mortuarium was een vreselijke plek, vol met het weerzinwekkende afval van de dood: stank en wanhoop, drukkende hitte en de klanken van onverbloemde rouw; het huilen van familie en vrienden weerklonk in de smalle, stinkende gangen. Het was een aparte vleugel van het medisch centrum, waar de politie en doktoren hun dossiers bewaarden. Er kwamen hier dagelijks zo veel lijken binnen dat ze op elkaar gestapeld moesten worden, gescheiden door canvas zakken of vieze linnen lakens. Het mortuarium lag naast de eerste-hulpafdeling. Die twee afdelingen waren moeilijk van elkaar te onderscheiden.

De auto was een relatief nieuw model, maar niet zonder deuken, en aan het nummerbord was te zien dat de bestuurder met officiële zaken bezig was. Voor en achter op het voertuig zat een stevige bumper en op de wielen zaten punten die niet zouden misstaan in een James Bondfilm. De ramen waren gemaakt van dik, geblindeerd glas. Er zaten drie radioantennes op het dak en op het dashboard zaten genoeg rode en blauwe lampjes om een vliegtuig te laten landen.

Voordat het voertuig goed en wel stilstond, sprongen er drie mannen uit. Een van hen was Gian Antonio Rizzo, een Italiaan in pak, met een reflecterende zonnebril en een ernstige uitdrukking op zijn gezicht. Hij droeg zijn jas over zijn arm en zijn pistool aan zijn riem. Hij was bezig met een geheime missie voor de Amerikaanse overheid, hoewel hij nooit zou toegeven dat hij voor hen

werkte. Hij had nog steeds de papieren van de Italiaanse inlichtingendienst, de *Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Militare*, en ging een paar keer per jaar naar zijn kantoor. De tweede man was een politieagent uit Cairo, genaamd kolonel Amjad, een gezette, maar gespierde man met een snor en een donkere zonnebril. De derde man was een assistent van de Amerikaanse ambassade in Cairo, met de naam Ghalid Nasri. Ghalid was een tussenpersoon – een diplomatiek tussenpersoon en tolk voor de onhandelbare Rizzo – die probeerde niet afgekat te worden. Deze twee mannen en hun chauffeur droegen pistolen onder hun kleding. Ze hielden zich alle drie bezig met hetzelfde soort werk.

De ‘nieuwe stad’ Bahjat al-Jafaari was na de Zesdaagse Oorlog van 1967 gebouwd, dus hij was nu oud genoeg om vervallen te zijn. Bendes en moordcommando’s waren heer en meester in de straten en de eindeloze zandheuvels van de woestijn die zich om de stad heen uitstreckte, gebieden waar de centrale overheid in Cairo gezag zou moeten hebben, maar dat niet had. Het hele gebied was een chaos die verborgen was gebleven tot de westerse bezoekers er het slachtoffer van werden als ze buiten de toeristische paden traden. De doden telden niet mee, zolang de toeristen maar in groten getale naar de stad kwamen. Een oude Egyptische spreuk zegt dat de doden geen stem hebben, en dat was hier duidelijk zichtbaar.

Rizzo stormde door de voordeur van het medische complex en stootte iedereen die niet uit de weg ging opzij. De andere twee mannen moesten rennen om hem bij te houden. Ze liepen de vervallen hal in, waar het maar iets koeler was dan buiten op straat. Rizzo zag een balie die was bedoeld voor aanmeldingen en tegelijk dienst deed als informatiestand.

Een man van middelbare leeftijd in traditionele Arabische kledij keek op en groette hem beleefd met: ‘*Ahlan wa Sahlan.*’

‘*Ahlan bik,*’ zei Rizzo scherp terug. Dit soort beleefdheden was aan hem niet besteed.

‘*La ilaha illa Allah,*’ zei de man toen.

‘Ik kom voor dokter Bawadi,’ zei Rizzo. ‘Jullie lijkschouwer.’

‘Waarom?’ vroeg de man.

Rizzo zag eruit alsof hij elk moment kon ontploffen. Wat maakte het deze idioot uit waarom hij er was? Het enige wat telde, was het feit dát hij er was.

Toen greep Amjad, de politieagent uit Cairo, in en zei in het Arabisch: ‘We zijn hier om een lichaam te bekijken.’

‘Bekijken of identificeren?’ vroeg de man.

‘Wat maakt dat nou uit?’ riep Rizzo woedend.

‘Beide,’ zei Amjad, die probeerde Rizzo wat te kalmeren. ‘We hebben haast.’

De agent liet een aantal identificatiebewijzen zien. Eerst reageerde de man achter de balie verbijsterd, maar toen ging alles plotseling een stuk sneller. Hij maakte een toegangspasje voor kamer 107 en vertelde waar ze die konden vinden. Rizzo graaide het pasje uit zijn hand.

‘Er is geen andere God dan Allah, en Mohammed is zijn boodschapper,’ zei de man in het Arabisch.

De agent uit Cairo knikte naar hem. Rizzo snauwde iets onbeleefds en liep weg. Hij doorkruiste de hal en liep een smalle, warme gang in, waar twee lichamen samen op een brancard lagen. Het was zo heet dat er condens op de muren zat.

Ze liepen langs een deur en Rizzo gluurde naar binnen. Twee jonge doktoren, beide westerse vrouwen, spraken met elkaar in het Engels met een Brits accent. Ze probeerden wanhopig een te vroeg geboren baby te reanimeren terwijl de andere kinderen op de achtergrond huilden. Rizzo wist dat er eerder op de dag een van de regelmatig voorkomende stroomuitvalven was geweest. De Egyptische gezondheidszorg was een nationale ramp, een systeem dat leed onder geldgebrek, overbevolking en een lange geschiedenis vol wanbeheer en corruptie.

Rizzo liep verder naar kamer 107. Hij was eerder in mortuaria in het Midden-Oosten geweest en ze waren allemaal afschuwelijk, veel erger dan die in Europa. Het was al veelvuldig voorgekomen dat Rizzo werd opgeroepen voor de identificatie van de stoffelijke overschotten die uit elkaar waren gescheurd door kogels of explosies, soms bij zelfmoordaanslagen. Andere keren moest hij lichamen identificeren die bewust waren verminkt door hun moordenaars. Hij had nooit kunnen wennen aan de wreedheid van de daders. Hij had veel lichamen gezien van mensen – hoofdzakelijk mannen – die waren gemarteld. Die hadden vaak vreselijke brandwonden in het gezicht, op hun handen en voeten of andere lichaamsdelen. Hij had ook lijken gezien van mensen die waren geëxecuteerd, door justitie of door bendes. Van sommige slachtof-

fers waren de handen op de rug gebonden en waren de ogen met plakband dichtgeplakt. Ze waren door het achterhoofd, door de slaap of midden in hun gezicht geschoten. De wreedheid in dit deel van de wereld, aangewakkerd door eeuwenlange religieuze conflicten, kon onuitsprekelijk zijn.

Door zijn carrière bij de politie waren misdaadverslagen – woorden op papier – voor hem een manier om te weten te komen wat er was gebeurd, maar een bezoek aan het mortuarium kon hij maar moeilijk loslaten. Door die bezoeken schrok hij soms midden in de nacht met een schreeuw wakker.

Rizzo ging Amjad en Ghalid voor naar de kamer waar 107 op stond.

De kamer was eenvoudig en steriel en de lichtgroene verf bladderde van de muur. Er stonden een paar stoelen aan de kant en er was een gedeukte metalen deur naar een andere ruimte. Rizzo keek Ghalid, zijn assistent van de Amerikaanse ambassade, aan.

‘En nu?’ snauwde hij.

‘Nu moeten we wachten op het lichaam,’ zei Ghalid met een gebaar naar de metalen deur.

‘En hoe lang gaat dat duren?’

‘Tot het aankomt,’ zei Ghalid.

‘Meneer Rizzo,’ begon kolonel Amjad, ‘in dit deel van de wereld moeten we rekening houden met – ’

‘Rot op, man!’ riep Rizzo. Hij draaide zijn hoofd om naar Amjad, die hem recht in zijn ogen keek. Rizzo keek met een hatelijke blik terug. ‘Jouw land is precies zo walgelijk als ik het me herinner. Het past uitstekend bij je.’

‘Ik ben een keer in Italië geweest,’ zei Amjad, ‘en ik heb gezien dat het smerig en verloederd is; een vergane beschaving.’

‘Hoe durf jij, als Egyptenaar, dat tegen mij, een Romein, te zeggen?’ vroeg Rizzo terwijl hij zich helemaal naar Amjad toe draaide.

‘Zal ik het nog eens zeggen?’ vroeg Amjad. ‘En dan wat langzamer zodat je me beter kunt begrijpen?’

‘Als je dat in je hoofd haalt, zal ik ervoor zorgen dat jij hier straks op een brancard in de gang ligt. Wat dacht je daarvan?’

‘Heren, heren,’ zei Ghalid in een poging de boel te sussen. Het woord ‘heren’ was misschien niet helemaal gepast.

Toen zwaaide de metalen deur rammelend open. Een in het wit geklede vrouw met een steriel masker voor haar gezicht duwde een brancard met piepende wielen de kamer in. Blijkbaar was het ding niet bepaald nieuw. Op de brancard lag een bruine lijkzak.

Rizzo keek naar de brancard die naar het midden van de kamer werd gereden. Over de lengte van de zak liep een rits. Toen Rizzo goed keek, zag hij dat die niet helemaal dicht zat.

Dokter Muhammad Badawi kwam achter de brancard aan. Hij was klein en mager, had trieste bruine ogen, een haakneus en een gezicht als van een klein roofdiertje.

Rizzo keek hem aan.

De vrouw die de brancard had binnengebracht, deed een paar stappen achteruit en bleef op een afstandje staan.

De dokter sprak in het Engels. 'Wie van jullie is –' begon hij. 'Ik ben Rizzo.'

De tolk van de ambassade vertelde wie de anderen waren. Hij zei het in het Arabisch en in het Engels om verwarring te voorkomen.

'Wie gaat het lichaam identificeren?' vroeg dokter Badawi.

'Ik,' zei Rizzo, 'dus laten we maar opschieten.'

'Zoals u wilt.'

Voorzichtig trok de dokter de rits naar beneden, waardoor het gezicht van een vrouw zichtbaar werd. De dokter ritste de zak tot net onder de kin van de dode open en tilde de dunne, gaasachtige stof van het gezicht. Rizzo hapte naar adem en voelde dat de andere mannen naar hem keken. Hij moest zich even met een hand aan de brancard vasthouden.

'O, nee,' mompelde hij in het Italiaans. 'O, nee.'

Zijn hand ging naar zijn eigen gezicht. Toen keek hij omhoog alsof hij de hemel in wilde kijken, maar hij zag slechts een plafond met afbladderende verf. Hij schudde zijn hoofd.

'Is dit de vrouw met wie u samenwerkte?' vroeg de dokter. 'De Amerikaanse vrouw die wordt vermist?'

Rizzo knikte. Toen zei hij: 'Ja, zij is het.' Hij moest vechten tegen zijn tranen. 'Ik weet het zeker.'

Rizzo kende dit gezicht heel goed, maar nu was het bleek, roerloos en levenloos. De vrouw van wie hij had gehouden en die hij bewonderde, zag er spookachtig uit in het kunstmatige licht. Rizzo schudde zijn hoofd.

‘Wat is de doodsoorzaak?’ vroeg hij toen.

‘Vergiftiging,’ zei de arts. ‘Een fatale dosis van een chemische stof. Radioactief. Toen ze de stof eenmaal binnen had, was ze kansloos.’

Rizzo riep een serie scheldwoorden.

De dokter legde de doek weer over het gezicht van de vrouw in de lijkzak. Kolonel Amjad, de irritante Egyptische agent, stak zijn hand uit naar het lichaam alsof hij wilde voelen of het wel koud was of om te controleren of het lichaam zou reageren op zijn aanraking.

Rizzo hield hem tegen. Hij rukte Amjads arm naar boven en smeed hem zo hard tegen het lichaam van de agent aan dat hij een paar passen achteruit moest zetten.

‘Heb je dan geen fatsoen?’ vroeg Rizzo. ‘Blijf met je vieze poten van haar af of ik hak ze eraf.’ Hierna volgde nog een reeks scheldwoorden.

Amjad leek bang genoeg om op afstand te blijven, maar eigenlijk was hij ook tevreden met deze reactie.

‘Ik wilde het alleen maar zeker weten,’ zei Amjad.

‘Wat wil je dan zien? Een afgehakt hoofd? Een kogelgat waar je je vuist in kunt stoppen?’

Rizzo keek alsof hij elk moment zijn woede zou kunnen koelen op Amjad. Weer kwam Ghalid tussenbeide, deze keer door daadwerkelijk tussen de twee mannen in te gaan staan. Rizzo was vijftien centimeter langer dan Amjad en de helft breder. Hij kon de kleinere man gemakkelijk aan, en dat wisten de anderen ook.

‘Goed,’ zei Amjad uiteindelijk.

‘Dat zou ik niet willen zeggen,’ zei Rizzo, ‘maar we zijn hier wel klaar. Laten we gaan.’

De arts ritste de lijkzak weer dicht.

‘Ik ben bang dat er wel papierwerk bij komt kijken,’ zei dokter Badawi tegen zijn bezoekers.

‘Natuurlijk,’ zei Rizzo zacht. ‘Papierwerk. Altijd. Als de wereld vergaat, moeten er waarschijnlijk ook formulieren worden ingevuld, hoewel er niemand meer zal zijn om dat te doen.’

De dokter keek naar zijn assistent en zei in het Arabisch: ‘Ik handel het verder wel alleen af.’

De assistent knikte en liep weg.

‘Het is goed dat u hier bent,’ zei dokter Badawi terwijl hij Rizzo

een dossier gaf. Amjad stond nog steeds naar de lijkzak te staren. ‘Een kwart van de lichamen die hier worden gebracht, wordt nooit geïdentificeerd. De medische autoriteiten hebben laten weten dat ze sinds januari van dit jaar al zeshonderd mensen hebben moeten begraven van wie ze niet weten wie ze zijn en die nooit opgeëist worden. Uiteindelijk worden ze in de woestijn begraven zonder grafsteen.’

‘Typisch,’ mompelde Rizzo, samen met nog wat minder beleefde woorden. Hij sloeg het dossier open en begon handtekeningen te zetten. Er waren een stuk of tien vellen waarop een aantal keer getekend moest worden.

‘De Amerikaanse ambassade in Cairo is een procedure begonnen om haar lichaam op te eisen,’ legde Ghalid fluisterend uit. ‘Het kan echter wel een paar dagen duren, dus –’

‘We nemen het lichaam nu mee,’ zei Rizzo. ‘Ik vertrek niet zonder haar.’

‘Ik ben bang dat dat onmogelijk is, meneer,’ zei de dokter.

Rizzo zette de laatste handtekening en zei: ‘Niets is onmogelijk. Desnoods loop je over water. Ik handel uit naam van de Italiaanse en Amerikaanse overheid. Ik vertrek niet zonder haar, dus laten we dit maar gewoon regelen. Meneer Ghalid van de Amerikaanse ambassade heeft de benodigde papieren bij zich.’

Dokter Badawi keek Ghalid aan. ‘Is dat waar?’ vroeg hij.

Ghalid gaf hem een envelop met verschillende officiële documenten. ‘Ja,’ zei hij toen.

De dokter wierp een blik op de documenten en knikte.

‘Goed,’ zei hij zacht. ‘Dit lijkt in orde te zijn. Regelt u zelf het vervoer?’

‘Dat is al geregeld,’ zei Rizzo met tranen in zijn ogen.

‘Gezien de omstandigheden,’ zei de dokter, ‘zal ik ervoor zorgen dat het lichaam vandaag wordt klaargemaakt om te vervoeren.’

‘Grazie,’ zei Rizzo. ‘*Choukrn.*’

‘*Āfowan,*’ antwoordde de dokter.

‘Ik blijf bij het lichaam,’ zei Rizzo toen.

‘U heeft geen reden om te denken – ’ begon de dokter.

‘Ik heb reden genoeg om te denken dat er iets zou kunnen gebeuren,’ antwoordde Rizzo op scherpe toon. ‘Ik zei dat ik bij het lichaam blijf. In welke taal moet ik het zeggen om dat duidelijk te maken?’

‘Goed dan, *ya-effendim*,’ zei de dokter. ‘Als u het wilt, kunt u hier in deze ruimte wachten. Misschien wilt u daar gaan zitten?’

Dokter Badawi knikte naar de houten stoelen die tegen de muur stonden. Toen liep hij weg.

Rizzo keek naar Ghalid en Amjad.

‘Moeten we hier blijven wachten?’ vroeg Ghalid.

‘Nee.’ Rizzo knikte boos naar Amjad. ‘Haal hem bij me uit de buurt voor ik hem afschiet. We zijn al in een mortuarium en ik begin te geloven dat dat nog van pas zal komen.’

Amjad keek naar Ghalid, die vertaalde wat Rizzo had gezegd. Amjad keek Rizzo even woedend aan en liep toen naar de deur.

‘Als ik nog iets kan doen, kunt u me op de ambassade vinden,’ zei Ghalid tegen Rizzo. ‘Ik kan je nu al vertellen dat het lichaam waarschijnlijk eerst naar Frankfurt gebracht zal worden, en dan naar New York of Washington.’

‘Zorg jij er nou maar voor dat het papierwerk in orde komt,’ zei Rizzo uitgeput. ‘Dit is al erg genoeg.’

Ghalid knikte. Amjad stond al buiten de kamer.

De twee achtergebleven mannen keken elkaar even aan. Toen liep Ghalid achter Amjad aan om de reis terug naar Cairo te aanvaarden.

Toen hij alleen was, haalde Rizzo diep adem. Hij probeerde wat te kalmeren. Hij had hevig gezweet, maar nu werd het wat minder. Hij liep naar de deur waardoor Amjad en Ghalid waren vertrokken. Hij opende de deur, keek in beide richtingen om zeker te weten dat niemand terugkwam en sloot de deur weer. Ook deed hij de grendel erop.

Hij liep naar de lijkzak. Zijn voetstappen echoden tegen het beton. Even bleef hij stil staan. Toen legde hij een hand liefkozend op de plek waar de schouder van het lichaam moest zitten. Toen trok hij de rits weer open.

Uitdrukkingloos keek hij naar de gesloten ogen van Alexandra LaDuca.